

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/321/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517201704
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7517201704.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Adriany Murínovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátkou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému F. U., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. M.E. XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou JAKUBIS&PARTNERS s.r.o. so sídlom v Bratislave, Zámocká 36, IČO: 50 990 365, o zaplatenie 921,62 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie z 12. novembra 2018, č.k. 17Csp/50/2017-53

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok súdu prvej inštancie a vec v r a c i a tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice-okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom žalobu zamietol a stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 921,62 € spolu s kapitalizovaným úrokom z omeškania zo sumy 721,28 € od 24.10.2015 do 9.1.2017 a zo sumy 671,28 € v sadzbe 8,05% od 10.1.2017 až do zaplatenia a náhradu trov konania, (a to verejným vyhlásením rozsudku).

2. Vychádzal z toho, že žaloba žalobcu nevykazovala znaky nesprávnosti, neúplnosti alebo nezrozumiteľnosti vyžadujúce doplnenie alebo opravu, preto súdu nevyvstala potreba aplikácie ustanovenia § 129 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Za danej situácie súd nemal povinnosť žalobcu vyzývať na doloženie dôkazov, ktoré majú svedčať jeho tvrdeniam ohľadom výšky postupovanej pohľadávky a jej súčastí, pretože súd len hodnotí dôkazy prednesené stranami sporu. Toto konanie totiž nie je konanie „ex offio“ a teda nemal povinnosť vyšetrovať a zisťovať skutkový stav veci. Pokiaľ teda žalobca nepredniesol dôkazy o tom, 1/ čo tvorí dlžnú sumu istiny 721,28 €, keď, ako vyplýva zo zmluvy, kontokorent bol v sume 663,88 €, 2/ ako vypočítal výšku úrokov z omeškania (výpočtový základ, sadzba, dĺžka trvania omeškania) 3/ to isté platí aj o zmluvnom úroku a 4/ o aké poplatky uplatnené v sume 59,11 € ide, Súd nemal povinnosť ani právo vyzývať ho na doplnenie dôkazov. Takýto postup by bol v rozpore so zásadou kontradiktórnosti a zásadou rovnosti zbraní sporových strán. Práve a jedine žalobca je pánom sporu, ktorý ho inicioval a ktorý je povinný predniesť rozhodné argumenty. Žalovaný má právo, nie však povinnosť na argumentáciu žalobcu reagovať. Vo svojej podstate aj nečinnosť žalovaného je formou procesnej obrany. Nečinnosť žalovaného v tomto konaní nie je možné zamieňať so súhlasom a teda aj nerozporovaním toho, čo tvrdil žalobca. Žalobca nepredložil hodnoverný dôkaz preukazujúci, že vôbec, kedy a v akej skutočnej výške bol žalovanému skutočne kontokorent nastavený, aká bola platobná bilancia na tomto účte, koľko finančných prostriedkov z úveru bolo skutočne čerpaných a koľko zaplatených. Až v prípade, že veriteľ preukáže poskytnutie peňazí, prechádza dôkazné bremeno na dlžníka, ktorý je povinný preukázať zaplatenie dlhu. Žalobca v žalobe skutkovo vymedzil uplatnenie žalovanej istiny zo zmluvného záväzkového vzťahu so žalovaným, ktorým mala byť zmluva o kontokorentom úvere uzavretej so SLS

a.s. 27.10.2003. Na preukázanie svojich tvrdení predložil žalobca listinné dôkazy, ktoré súd opísal v bode 7. písm. A/ - H/ a štruktúru pohľadávky iba a len z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky. Z obsahu žaloby nebolo možné zistiť, z akých ustanovení zmluvy, VOP či zákona boli jednotlivé súčasti celkovej žalovanej čiastky vypočítané, súd ich nemohol podrobiť kontrole z hľadiska ich správnosti ale aj zákonnosti a primeranosti. Súd mal zato, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno a nepreukázal ani dôvodnosť, ani oprávnenosť uplatneného nároku práve vo výške, ako je žalovaná a preto súd žalobu pre neunesenie dôkazného bremena zamietol. Žalobca nebol v spore úspešný a žalovanému žiadne trovy nevznikli, preto súd žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal.

3. V podanom odvolaní žalobca uviedol nasledovné: Rozhodnutie súdu je podľa názoru žalobcu nesprávne, resp. vychádza z nesprávneho právneho postupu. Je zrejmé, že súd nie je povinný žalobcu vyzývať na doplnenie dokazovania, avšak zároveň treba rešpektovať zákonné ustanovenia a nie je možné vo veci rozhodnúť a žalobu zamietnuť bez toho, aby súd nenariadil vo veci pojednávanie, na ktorom je možné doplniť dokazovanie zo strany oboch strán konania. Žalobca má za to, že v danom konaní súd nevyslovil svoj právny názor, súd neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov, ktoré by vyvrátili alebo potvrdili tvrdené skutočnosti. Na základe toho súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, pretože tento nemal možnosť získať vedomosť o vnímaní uvedenej rozhodujúcej skutočnosti súdom ako spornej, a zároveň dôvod na označenie ďalších dôkazov v tomto smere. Je potrebné tvrdenia žalobcu, ktoré zo strany žalovaného neboli nijakým spôsobom spochybnené, považovať za nesporné. Je potrebné zdôrazniť, že konanie sa riadi zásadou kontradiktórnosti konania a pokiaľ žalovaný nesúhlasil s podanou žalobou, mohol v konaní svoje tvrdenia predniesť a preukázať. Na základe vyššie uvedeného navrhujem, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. v zmysle § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň vyčíslujem trovy odvolacieho konania vo výške 128,50 €, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za podané odvolanie vo výške 55,- € a z trov právneho zastúpenia odvolacieho konania vo výške 73,50 € s DPH. Trovy právneho zastúpenia odvolacieho konania pozostávajú z jedného úkonu právnej služby vo výške 61,74 € s DPH a režijného paušálu k úkonu právnej služby vo výške 11,76 € s DPH (podanie odvolania).

4. Po vyhlásení rozsudku doručil žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrenie, v ktorom vzniesol námietku premlčania. Uviedol, že zmluva, ktorá je predmetom sporu, je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou a preto sa riadi režimom Občianskeho zákonníka. Namietal aktívnu legitimáciu postupníka, pretože žalobca nepreukázal, že pohľadávka bola spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001o bankách. V dôsledku toho nepovažoval postúpenie pohľadávky za platné, a tiež, že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom. V zmysle § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Ak súd meritórne rozhoduje bez nariadenia pojednávania, nevydáva uznesenie o skončení dokazovania. V týchto prípadoch platí, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia rozsudku. Keďže zákonná koncentrácia konania je pre súd a strany sporu obligatórna, súd na podané námietky žalovaného neprihliadol.

5. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že odvolanie žalobcu považuje za nedôvodné, so skutočnosťami v ňom uvedenými sa nestotožňuje. Stotožňuje sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a má zato, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil a dostatočne zistil skutkový stav vecí. Navrhol, aby odvolací súd Rozsudok Okresného súdu Košice - okolie sp.zn.: 17Csp/50/2017 z 12.11.2018 potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania.

6. Žalobca v replike trval na podanom odvolaní a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle §388 CSP ho zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. v zmysle § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 v spojení s § 367 ods. 2 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho

dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

8. Žalobca vymedením odvolacieho dôvodu proti zamietavému výroku napadnutého rozsudku urobil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho posúdenia súdom prvej inštancie, a to otázku neunesenia dôkazného bremena žalobcom tvrdených skutočností v predmetnom spore.

9. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym posúdením tejto otázky prvoinštančným súdom a za nesprávny považuje jeho predčasný záver o tom, že v predmetnom spore žalobca nepreukázal z akých ustanovení zmluvy, VOP či zákona boli jednotlivé súčasti celkovej čiastky žalovanému započítané, a teda nepreukázal ním tvrdený skutkový stav.

10. K naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, a teda k právnym vadám rozhodnutia dochádza v prípadoch, ak súd na zistený skutkový stav neaplikoval právnú normu vôbec, alebo aplikoval (zvolil) normu nesprávnu, alebo hoc aj aplikoval správnu normu, nesprávne interpretoval jej obsah, alebo síce zvolil správnu normu a túto i správne interpretoval, ale nesprávne ju na zistený skutkový stav aplikoval.

11. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) sa rozumie zodpovednosť strany za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Procesnoprávnym následkom neunesenia dôkazného bremena stranou sporu je jeho neúspech v spore. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí strana preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorá zo strán je povinná stanovený okruh skutočností preukázať.

12. Odvolací súd po právnom posúdení prejednávaneho sporu a po preskúmaní predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodnutie tohto súdu nie je správne a jeho postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo bolo dôvodom na zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu na ďalšie konanie.

13. Ak súd posúdil nárok žalobcu ako nedôvodný s poukazom na skutočnosť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nakoľko z jeho predložených dôkazov nevyplýva z akých ustanovení zmluvy, VOP či zákona boli jednotlivé súčasti celkovej žalovanej čiastky vypočítané a že žalobca nepreukázal ani dôvodnosť, ani oprávnenosť uplatneného nároku práve vo výške, ako je žalovaná, s týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje. Je nepochybné, že z hľadiska uplatneného nároku v predmetnom spore je nositeľom dôkazného bremena žalobca a tento ako stranu sporu zaťažuje dôkazné bremeno preukázania, že ním uplatnená pohľadávka je uplatnená dôvodne. Súd prvej inštancie sa podľa názoru odvolacieho súdu dôsledne nevysporiadal s listinnými dôkazmi a následne vo svojom rozhodnutí konštatoval neunesenie dôkazného bremena bez toho, že by z napadnutého rozhodnutia bolo zrejmé, akými skutkovými a právnymi závermi sa riadil pri tomto konštatovaní.

14. V prvom rade mal na základe písomnej korešpondencie vyzvať žalobcu na doplnenie podania, trebárs predložením ďalších listín, na základe ktorých by bolo jeho (subjektívne) posúdenie predmetného sporu doplnené o ďalšie dôkazy, dostatočne preukazujúce (podľa názoru súdu prvej inštancie) dôvodnosť podanej žaloby. Ďalej sa mal zaoberať skúmaním podmienok poskytnutia predmetného úveru, ktoré sú stanovené v bode II. zmluvy o kontokorentnom úvere, zmluvy o postúpení pohľadávok, výzvy k úhrade z 11.11.2015 a pokusu o zmier, a na základe skutočností v nich uvedených posúdiť nevyhnutnosť predloženia ďalších dôkazov. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v žalobe nešpecifikoval žalovanú sumu, na základe výzvy adresovanej žalobcovi mal žiadať o potrebné upresnenie ním uplatneného plnenia v žalobe, a neobmedziť sa len na konštatovanie neunesenia dôkazného bremena žalobcu, prípadne časti plnenia.

15. Odvolací súd zastáva názor, že žalobca dôvodne vo svojom odvolaní namieta nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý žalobcu nevyzval na upresnenie sporných skutočností, pričom poukázal na právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. decembra 2015, sp. zn. 17Co/1330/2014, s ktorým možno súhlasiť a konštatuje, že je aplikovateľný aj na daný prípad. Ak aj totiž súd prvej inštancie považoval tvrdenie ohľadom výšky postupovanej pohľadávky a jej súčastí za nedostatočné v zmysle predložených dôkazov, mal ho požiadať v súlade s § 150 CSP o ďalšie

skutkové tvrdenia a súčasne sa mal pri rozhodovaní riadiť §151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak súd prvej inštancie rozhodol o neurčitom návrhu na začatie konania, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti a nezrozumiteľnosti v návrhu na začatie konania žalobcom uplatneného nároku, nepostupoval procesne správne, a to aj napriek tomu, že nejde o konanie „ex offa“.

16. S ohľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, keďže postupom súdu, ktorý žalobu zamietol bez toho, že by vykonal úkony smerujúce k odstráneniu neúplnosti a nezrozumiteľnosti v návrhu na začatie konania a následne vyhodnotil všetky žalobcom predložené dôkazy a posúdil dôvodnosť ním uplatneného plnenia z hľadiska hmotnoprávneho, porušil právo žalobcu na spravodlivý proces.

17. V súlade s § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

18. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

19. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v civilnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Ide teda o taký postup súdu, ktorý znemožňuje strane sporu realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných jej Civilným sporovým poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

20. Vzhľadom na uvedené zistené skutočnosti odvolanie žalobcu je dôvodné, keďže postupom súdu, ktorý rozsudkom žalobu zamietol bez toho, aby vyhodnotil všetky žalobcom predložené dôkazy a posúdil dôvodnosť ním uplatneného plnenia z hľadiska hmotnoprávneho, porušil právo žalobcu na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, a preto bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie, v ktorom bude jeho povinnosťou posúdiť dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku z hľadiska aplikácie hmotnoprávnych noriem, vychádzajúc z listinných dôkazov tvoriacich obsah spisu. Podľa názoru odvolacieho súdu dôvody na ustálenie záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcom v predmetnom spore neboli dané a po vrátení veci je treba nariadiť pojednávanie a vykonať na ňom dokazovanie podľa § 177 CSP.

21. V novom rozhodnutí potom rozhodne súd prvej inštancie tiež o všetkých trovách, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa

rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v § 429 ods. 2 CSP.